

Cum a regăsit Hannchen Biblia

Hannchen era copilul unor părinți săraci, care trăiau ca zilieri la țară. Când ea a fost destul de în vârstă și de puternică, tatăl ei a dat-o ca fată în casă, în orașul mare cel mai apropiat. Stăpânii la care Hannchen a intrat în serviciu erau bogați și ocupau o casă frumoasă, cu multe camere mari și frumoase. Acum primea mâncare multă și bună, de care dusesse adesea lipsă acasă, dar trebuia și să muncească destoinic, iar aceasta nu-i plăcea. Ea avea o fire nemulțumită și se gândea de multe ori seara, când se culca obosită în pat: „Ah, dacă nu m-aș fi născut niciodată!” În loc să fie recunoscătoare că găsisse slujbă la stăpâni prietenoși, care n-o lăsau niciodată să ducă lipsă, ci în toate se îngrijeau de ea cel mai bine, ea privea numai la munca ei multă și – suspina. De-a dreptul prostește și pe dos, nu-i așa? Și totuși, de multe ori semănăm și noi cu Hannchen. Dăm mare atenție la ce este neplăcut, care ne iese în cale, în timp ce abia dacă avem ochi pentru tot binele pe care Dumnezeu ni-l oferă în fiecare zi. Prin aceasta ia naștere apoi descurajare și nemulțumire; și un om nemulțumit este permanent nefericit. Așa a pățit Hannchen. Ea era nemulțumită și nefericită.

Într-o zi trebuia să măture biroul stăpânului ei. Era prima dată când intra în această încăpere. Ea s-a mirat tare la vederea marilor dulapuri cu cărți. Niciodată în viața ei nu văzuse atâtea cărți la un loc. A privit curioasă copertile fine și a citit titlurile de pe cotorul cărților. În timp ce ochii îi rătăceau peste șirurile de cărți, privirea i-a fost atrasă de o carte acoperită de praf, sus, pe raftul cel mai de sus. Ea i-a stârnit interesul. A încercat să citească titlul, dar deoarece cartea era așa de sus, n-a reușit. De aceea s-a urcat pe un scaun și a citit atunci pe cotorul cărții: „Sfânta Scriptură”. Cartea îi era cunoscută, deoarece la școală trebuise să învețe multe versete din Biblie. A luat-o în mână, a șters praful și a deschis-o. Cuvintele pe care i-a căzut privirea prima dată au fost:

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11.28).

Hannchen era profund impresionată. Se simțea ca și când aceste cuvinte ar fi fost scrise anume pentru ea. Trudită și împovărată, da, așa era ea; și aici era cineva care voia să-i dea odihnă. De mai multe ori, una după alta, a citit cuvintele mângâietoare și lacrimile îi curgeau pe obraji. Cuvintele nu-i erau în niciun caz necunoscute. Le știuse pe vremuri pe de rost, dar pe atunci nu le înțelese sensul, pentru că nu se simțise trudită și împovărată. A stat mai mult timp sus pe scaun și a citit din vechea Carte. În cele din urmă și-a adus aminte de ce venise de fapt în cameră: a pus cât mai repede Biblia la locul ei, a sărit de pe scaun și a început munca. Niciodată nu-i mersese mâna așa de iute ca în ziua aceea.

Au trecut câteva săptămâni. Atunci, Hannchen trebuia să măture din nou camera stăpânului său. N-a putut să reziste ispitei, să ia încă o dată Biblia jos de pe locul ei de sus și să arunce o privire în Ea. Și ce a citit acum? „Robilor, ascultați în toate de stăpânii voștri pământești, slujind nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în simplitate de inimă, temându-vă de *Domnul*. Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru *Domnul* și nu ca pentru oameni, știind că de la *Domnul* veți primi răsplata moștenirii; slujiți *Domnului* Hristos!” (Coloseni 3.22-24).

Hannchen s-a speriat când a citit aceste cuvinte. Ea s-a simțit condamnată de ele. De câte ori nu-și făcuse ea munca nemulțumită și îmbufnată! De câte ori nu-și folosise loial nici timpul. A

închis repede Cartea și după această zi nu și-a mai îngăduit niciodată să citească în timpul care le aparținea stăpânilor ei.

Dar oare a rămas Hannchen acum fără Cuvântul lui Dumnezeu? Nu; la următoarea ei ieșire și-a cumpărat o Biblie. Și în fiecare seară, când munca era gata, putea fi găsită în bucătărie, în față cu scumpa Carte și citind cu ardoare din Ea. Și Același Domn, care o făcuse să găsească acele pasaje așa de potrivite pentru starea ei, a călăuzit-o mai departe. În lumina Cuvântului sfânt, ea și-a recunoscut starea stricată, pierdută. Dar în același timp a recunoscut și calea mântuirii, pe care Dumnezeu a pregătit-o în Hristos Isus pentru păcătos. Ea a devenit din inimă credincioasă în Isus, Mântuitorul celor pierduți, și în lucrarea Sa înfăptuită a găsit odihnă și pace pentru inimă și conștiință. Acum nu mai era nemulțumită și nerecunoscătoare. Își făcea treaba cu inima liniștită și nesupărată, spre uimirea stăpânilor ei, care nu puteau să-și explice deloc deplina transformare din comportamentul fetei. Dar cine a experimentat lucruri asemănătoare ca Hannchen, acela va înțelege transformarea, pentru că despre omul care într-adevăr Îl are pe Hristos este scris: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17).

Titlul original: „Wie Hannchen die Bibel wiederstand”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 52-55.